

UÇUK AİLEMLE KAÇIK MACERALAR

SONA KALAN
DONA
KALIR!

*İçinizi ısıtacak
buz gibi bir macera!*

Resimleyen: Merve Altınöz

SALİH UYAN

**CARPE
DIEM**

TÜRKLER GELİYOR!

Annem yaklaşık bir saattir 'olmak' fiilini cümle içinde kullanıyor.

“Olmaz Emir olmaz! Olmaz dedim mi olmaz!”

“Niye ama anne?”

“Olmaz işte. Olsa olurdu. Ama o-l-a-m-a-z!”

Zil çaldı. İnşallah dayımdır. Çünkü bu durumda annemin kafasını karıştırıp olayı çözecek tek kişi o.

“Merhaba millet! Dondurma aldım. Ama külah yoktu maalesef.”

“Tek derdimiz o olsun Reha!” dedi annem sinirli bir yüz ifadesiyle.

“Öyle deme abla. Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır. Dondurmayı dondurma yapan da altındaki külahtır.”

Güzel! Dayım formunda. Bu işi bu gece çözeriz biz.

“Hem kışın ortasında bu dondurma merakı nedir Reha?” dedi annem dayımın elinde sallanan poşete bakarak.

“Dondurma asıl kışın yenir abla” dedi dayım.
“Yazın herkes dondurma yer. Önemli olan kala-

balıklardan sıyrılmak ve kendi tercihlerin doğrultusunda bireysel alanda marjinal bir duruşla...”

“Hoş geldin dayı” diyerek cümlesini yarıda kes-tim dayımın. Çünkü dayım biraz daha konuşursa ortam iyice gerilecek. Ortam gerilirse de annem nükleer santrale dönüşecek. Dayım yarım kalan cümlesini tamamlamaya çalışırken, “Biz de an-nemle bir konuyu tartışıyorduk” diyerek onu da ustaca konuya dahil ettim.

“Gün boyu dert dinledim Emir. Eğer sevimsiz bir konuysa ben yokum. Dondurmamı yiyip gi-deceğim.”

“Yok yok, çok sevimli bir konu aslında.”

“Külahıma anlat sen onu.”

“Öyle ayaküstü anlatılmaz. Babam da gelsin, hep birlikte konuşalım.”

“Oğlum espri yaptım, gülsene ya! Külahtan bahsettik, üzerine hemen deyimi yapıştırdım. Gülsene.”

Zorla güldüm.

Babam gelmeden dayıma meseleyi anlatıp ken-di tarafıma çekmem lazım. Adam psikolog sonuçta. Ne yapar eder, annemi ikna edecek bir yol bulur. Bu yüzden annemin mutfağa gitmesini bekleyip hemen dayımın yanına gittim. Fısıldayarak, “Dayı, bir şey konuşmamız” lazım dedim.

Dayım biraz gerildi. “Emir, oğlum” dedi. “Böyle fısıldayarak konuşma. Beni korkutuyorsun.”

“Korkma dayı. Annem duymasın diye fısıldıyorum.”

“Ben de o yüzden korkuyorum zaten. Annenin duymak istemeyeceği bir şeyi benim duymam pek iyi sonuçlanmıyor bu evde. Ne yaptın yine? Neyi temizleyeceğim ben?”

“Temizleyecek bir şey yok. Çok kısa anlatmam lazım sana. Bak şimdi. Bugün okul müdürü geldi.”

“Al işte! Bir sahneye okul müdürü girerse orada gerilim vardır oğlum. Gerçekten bugün çok sıkıntılı işlerle uğraştım. Ben gündüzleri psikoloğum Emir. Akşam çalışmıyorum. Yorma beni. Hadi, dondurma getir de yiyelim.”

Dayım güya yorgun ve konuşacak hali yok. Dinlenmiş halini varın siz düşünün artık.

“Gerilim falan yok dayı. Bir proje yapmışlar okulda. Sömestr tatilinde yirmi bir kişi gelecekmiş. Hepsi Türk. Bunlar evlerde kalacak. Birisini de bizim almamız lazım.”

Dayımın yüzüne baktım. Hiç ifade yok. Boş bakıyor. Bomboş hem de.

“Emir, söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. Ne alıyoruz şimdi tam olarak?”

“Ya, nasıl anlamadın dayı? Türkler geliyor. Birisini almamız lazım.”

“Oğlum, kafanı bir yere mi vurdun sen? Türkler geliyor nedir ya? Biz Anadolu’ya gireli bayağı bir oldu. Malazgirt zaferini mi kutluyoruz?”

Panik halinde konuştuğum için anlatamıyorum.
Dayım da haklı.

“Dur o zaman. Ben baştan anlatayım olayı. Şimdi okulda bir proje yapmışlar. Farklı ülkelerden yirmi bir tane çocuk geliyor. Hepsi Türk. Azerbaycan, Özbekistan falan işte. Bunlar otel yerine evlerde kalacaklar. Ben de bu gruptan bir kişiyi evde misafir etmek istiyorum.”

“Ne işi var oğlum elin çocuğunun bizim evde? Gitsin otelde kalsın.”

Haydaa! Bu iş olmayacak.

“Dayı, kültürel kaynaşma olayı işte ya! Türkiye’de yaşanan hayatı bizzat tecrübe edecekler evlerde.”

“Oğlum, bizim evin kültürel kaynaşma için doğru bir yer olduğundan emin misin? Biz daha kendi aramızda kaynaşamadık. Çocuğun kendi kültürünü de bozup göndeririz sonra. Ha ha ha!”

“İyi de müdür sordu işte kim gönüllü falan diye. Ben de ismimi yazdırdım. Bitti bu iş yani!”

“Bittiyse beni niye karıştırıyorsun. Gelsin kalsın çocuk. Ne kadar kalacak?”

“Bir hafta. Şubat tatilinin ilk haftası yani.”

“Niye öyle az kalıyormuş. Bir sene falan kalıyordu.”

Ben yandım. Dayımı bile kendi safıma çekemiyorsam gerçekten yandım.

“Dayı, sen beni tutsana.”

Dayım uzanıp kolumu tuttu.

“Öyle değil ya. Benim tarafımda ol yani.”

Dayım yüzünü garip bir şekilde buruşturarak “Sizin espri sensörleriniz bozulmuş ya” dedi. Sonra salondaki koltuğa oturup, “Emir hiç taraf olacak halim yok inan. Dondurmamı yiyip gideceğim ben.”

“Ama taraf olmayan bertaraf olur dayı.”

“Bırak oğlum! İnternette okuduğun laflarla hava yapma bana. Terlik var mı?”

Zil çaldı. Eyvah. Babam geldi. Şimdi bunlar bir olup üzerime gelecekler. Yarın okul müdürünün odasına gidip “Hocam, ben dün ismimi yazdırmıştım ya. Silebilir misiniz?” diyeceğim. Müdür

kaşlarını çatıp “Dalga mı geçiyorsun sen benimle? O iş bitti” diyecek.

“Reha, sen ne zaman geldin? Emir nasılsın? Sevinç, yemekte ne var! Baba, nerelerdesin?”

Babam sorularla hızlı girdi ortama ve kimseden cevap beklemeden üzerini değiştirmeye gitti. Ve yaklaşık beş dakika sonra bütün aile sofraya oturduk. Aklımda söylemem gereken cümleleri sıraladım. Ama dedemin olaydan haberi yok. Acaba önce ona mı söyleseydim?

Babam herkesin yüzüne tek tek baktı. Sonra, “Sevinç hayırdır, yüzünden düşen bin parça?” dedi.

“Türkler geliyormuş” dedi Neşe gülerek.

Neşe'nin konuya bu garip atlayışından dolayı planladığım girişi yapamadım. Böyle kardeş olmaz olsun!

Dedem birden heyecanlandı. “Türkler mi? Nereye geliyorlarmış?” diye sordu gözlerini kocaman açarak.

Dayım gülerek “Bizim eve” dedi.

“Dayı, öyle değil o iş ya! Yemeği yiyelim, ben anlatacağım.”

Annem bu arada “Düzeltil o yuvarlağı” dedi bana bakarak. Hemen oturduğum yerde dikildim.

Annem bir süredir bu kambur oturma olayına takmış durumda. Birkaç hafta “Kambur oturma!” diye etrafımda dolaştı. Sonra cümleyi güncelleyip, ‘yuvarlağı düzeltmek’ gibi garip bir ifade buldu.

“Hep tablettten oluyor bunlar. Çocuk yaşta ihtiyar adama döndünüz.”

Bunu duyunca dedem de yerinde hafifçe doğruldu. Annem herkesin dik konuma geçtiğinden emin olunca çorba kâselerini toplayıp ispanak yemeğini getirdi. Annemin gözüne girmek için ispanağı büyük bir iştahla yiyormuş gibi yaptım. Yemekten sonra salona geçtik. Annem çayları getirince ürpertici bir sessizlik oluştu. Ve dayım çaydan gürlütülü bir yudum alıp konuyu açtı.

“Ee, Emir? Nedir bu olay? Anlat bakalım.”

Anneme bakmamaya çalışarak konuyu tane tane anlatmaya çalıştım. Çünkü iki cümlede bir soru geldi. Ve çok alakasız sorular...

“Şimdi bu Türkler niye geliyormuş Emir Türkiye’ye?”

Bu babam. Konuyu yine ticari bir zemine oturtmaya çalışıyor.

“Türk kültürünü tanımak ve kaynaşmak için baba işte.”

“Humm, peki niye otelde kalmıyorlar? Bize para ödeyecekler mi konaklama için?”

Annem pusuya yatmış avcı gibi bu fırsatı kaçırmadı.

“Ben de onu soruyorum işte. Niye evde kalıyorlar? Hadi evde kalıyorlar, niye bizim ev?”

“Anne, kaç kere söyledim ama ya! Kültürel kaynaşma işte.”

“Sizin kültürünüz kaynaşacak diye ben düzenimi bozamam. Hiç kusura bakma Emir!”

Ufak bir kakhaha koptu. Kim güldü net duyamadım ama babamla dayımın karışımı bir sestü galiba.

“İyi de söz verdim müdüre anne. Çok ayıp olur.”

“Bana mı sordun söz verirken!”

“Evet abi, anneme mi sordun?”

Dönüp Neşe’ye sert bir bakış fırlattım. Ortam müsait olsaydı terlik de fırlatırdım. Artık bir şekilde ağırlığımyı koyup bu işi çözmem gerekiyordu. Başımı kaldırdım, gözlerimi kıstım ve anneme doğru bakarak, “Biz misafirperver bir milletiz anne! Türk’üz biz! Türk oğlu Türk’üz” diye bağırdım.

Son kurşunumu atmıştım. Bizimkilerin milliyetçilik damarı kabarırsa bu iş tamam. Özellikle dedem bu cümleyi göğsünde yumuşatıp anneme bir orta çıkarırsa kesin gol olur.

Başımı öne eğip ilk kimin damarı kabarcak diye beklemeye başladım. Ama kabaran bir şey olmadı. Babam saçma sapan bir şekilde pijamasının belindeki ipe oynuyordu. Dayım ayaklarını ileriye doğru uzatmış, terlikleriyle garip bir tempo tutmuştu. Dedem camdan dışarı bakıyor, Neşe de dedeme bakıyordu.

Yok, bu iş olmayacak! Kimse benim yanımda olmaya cesaret edemiyor. Dayımın bakışlarını yakalamaya çalıştım ama gözleri fıldır fıldır döndüğü halde bana bir türlü bakmıyordu.